

Hayat Jargonunda

– Tuğba Topal · 16 Ocak 2020

Kışları; kocaman kardan adam yapardım şiirlerime.

Yazları ise; sardunya yapraklarıyla süslerdim.

Yüz görümlülüğü olarak hüznün kelepçesini taktılar incecik bileklerime.

Benim bir köyüm, bir evim olmadı.

Hiçbir koltukta kendiminmiş gibi oturamadım.

Hiçbir kapıyı kendi anahtarım ile açamadım.

Ruhumu tekmeliyor bu göçebelik.

Dibini görmediğim sulara atılırken ömrüm, unuttular!

Unuttular; Yüzme bilmediğimi.

Şiirlerime kenar süsü olan mutluluk, zayi olup gitti o sularda.

Kör bir pencereden bakıyorum artık hayata.

Bu insanlar neden küllük kullanmıyor?

Tüm sigaralarını kalbimde söndürüyorlar.

İçim dışım yalnızlık kusuyor

Ve ben kalbimde tüten dumana karışıp azar azar kayboluyorum.

Koca bir hiçlik takılı kalıyor gözlerime

Ağır geliyor kirpiklerime.

Ben şimdi ufak bir mutluluğu evlat edinsem,

Korkuyorum!!!

Evet!

Çok korkuyorum.

Ya lanetim bulaşır da, cesedi elimde kalırsa.

Gülüşünün yüreğinde yaprak bile titremeyince öğreniyor insan;

Tüm sahte sevinçleri kundaklayıp, küllerini savurmayı.

Tüm umutları toplayıp kaldırıyorsun sandıklara.

Buna da büyümek deniyormuş hayat jargonunda

Tuğba Topal